

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 82

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 1 februarie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.497 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei	2-3	Decizia nr. 1.600 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	10-11
Decizia nr. 1.498 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului	3-5	Decizia nr. 1.604 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional	12-13
Decizia nr. 1.520 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a celor ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	5-7	Decizia nr. 1.606 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	13-14
Decizia nr. 1.524 din 18 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă	7-8	Decizia nr. 1.607 din 9 decembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 teza întâi din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 și ale art. 269 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă	15-16
Decizia nr. 1.549 din 25 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă	8-10		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.497**

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1
din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție ridicată de Ionel Florin în Dosarul nr. 13.752/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 13.752/300/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei**, excepție ridicată de Ionel Florin într-o cauză având ca obiect divorțul.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin reglementarea criticată se aduce atingere principiului egalității în drepturi între bărbat și femeie, precum și principiului exercitării drepturilor și al îndeplinirii îndatoririlor părintești în interesul copiilor. De asemenea, arată că statul, prin art. 49 din Legea fundamentală, se obligă să asigure un regim special de protecție a copiilor, or, cum se poate bucura un copil de această protecție când printr-o sentință judecătorească poate fi separat de unul dintre părinți. Așa fiind, autorul excepției consideră că prin aplicarea art. 42 alin. 1 din Codul familiei operează *de facto* restrângerea drepturilor părintești, instituindu-se o limitare a acestora, astfel încât acest text de lege contravine dispozițiilor constituționale ale art. 53, care prevăd *expressis verbis* situațiile în care operează aceste restrângeri.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că textul de lege criticat nu aduce atingere normelor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate. Astfel, arată că art. 42 alin. 1 din Codul familiei se referă la măsura încredințării minorului unuia dintre părinți în cazul divorțului acestora, fiind o măsură ce trebuie apreciată de instanță în raport de interesul superior al copilului,

interes ce trebuie să prevaleze în orice măsură care privește copilul minor, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 42 alin. 1 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei, republicată în Buletinul Oficial nr. 13 din 18 aprilie 1956, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: *„Instanța judecătorească va hotărî, o dată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelară și, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea îi va asculta, dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî, pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 49 privind protecția copiilor și a tinerilor și ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași norme constituționale și cu motivări similare.

Astfel, prin Decizia nr. 1.308 din 13 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 11 noiembrie 2009, Curtea a reținut că „art. 42 alin. 1 din Codul familiei nu aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 49 alin. (1) referitoare la protecția copiilor și a tinerilor, ascultarea autorității tutelare și a minorului care a împlinit 10 ani, având în vedere pronunțarea unei hotărâri judecătorești care să țină seama de interesul acestuia. [...]

Cu privire la încredințarea copilului minor, chiar dacă nu există o cerere expresă a soților în acest sens, instanța judecătorească este obligată să se pronunțe, prin hotărârea de divorț, și asupra încredințării copiilor minori, pentru a se evita introducerea ulterioară a unei noi acțiuni, ceea ce nu ar fi în interesul copiilor minori, care nu pot fi lăsați fără îngrijire și întreținere. Totodată, încredințarea copilului unuia dintre părinți,

chiar dacă acesta are mijloace suficiente de trai, nu scutește pe celălalt părinte de a contribui la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională ale copilului. Această soluție se impune deoarece ambii părinți au aceleași drepturi și obligații față de copiii lor. Astfel, potrivit art. 97 alin. 1 din Codul familiei, «Ambii părinți au aceleași drepturi și îndatoriri față de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceștia sunt din căsătorie, din afara căsătoriei, ori adoptați».

De asemenea, prin Decizia nr. 594 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2009, Curtea a constatat că, potrivit art. 101 din Codul familiei, „Părinții sunt datori să îngrijească de copil. Ei sunt obligați să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățatura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însușirile lui [...]”, iar potrivit art. 107 din același act normativ, „Copilul minor este întreținut de părinții săi.

Dacă minorul are un venit propriu, care nu este îndestulător, părinții au îndatorirea să asigure condițiile necesare pentru creșterea, educarea, învățatura și pregătirea sa profesională. În caz de neînțelegere, întinderea obligației de întreținere datorată de părinți minorului, felul și modalitățile executării, precum și contribuția fiecăruia dintre părinți se vor stabili de instanța judecătorească cu ascultarea autorității tutelare.”

Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Așa fiind, întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. 1 din Legea nr. 4/1953 — Codul familiei, excepție ridicată de Ionel Florin în Dosarul nr. 13.752/300/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.498

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995
pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe,
trecute în proprietatea statului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru

reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Ion-Daniel Răuță și Marinela-Carmen Minea în Dosarul nr. 7.709/302/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, avocatul Florina Babii, cu delegație la dosar, fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată. Președintele acordă cuvântul avocatului autorilor excepției, care solicită admiterea acesteia, apreciind că art. 9 alin. (8) din Legea nr. 112/1995 contravine dispozițiilor art. 16, 20, 44 și 53 din Constituție. În acest context, susține că reglementarea criticată creează o situație discriminatorie, întrucât se face distincția între interdicția de vânzare stabilită în sarcina cumpărătorului chirieș, față de eliminarea acestei interdicții raportat la moștenitorii acestuia.

Avocatul autorilor excepției învederează faptul că, prin examinarea recursului în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin Decizia nr. 79/2007, instituind posibilitatea executării silite a imobilelor vizate de textul de lege criticat, iar în practica judiciară, prin Decizia civilă nr. 5.499/2004 a aceleiași instanțe, s-au limitat efectele interdicției cu privire la constituirea de dezmembrăminte și posibilitatea succesorilor de a vinde imobilul dobândit de autorii lor, fără a se respecta termenul de 10 ani.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 100/2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 7.709/302/2008, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului**, excepție ridicată de Ion-Daniel Răuță și Marinela-Carmen Minea într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că interdicția de înstrăinare a imobilului, pentru o perioadă de 10 ani, constituie o încălcare a dreptului de proprietate, o restrângere a circulației bunurilor și o îngădire a dreptului de dispoziție a cetățenilor asupra bunurilor proprietate privată. Totodată, s-a arătat că interdicția instituită prin reglementarea criticată este în contradicție atât cu normele europene în materie, cât și cu alte texte de lege, precum art. 480 din Codul civil sau Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată, deoarece nu conține reglementări contrare normelor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile

procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 29 noiembrie 1995, care prevăd că „*Apartamentele dobândite în condițiile alin. 1 nu pot fi înstrăinate 10 ani de la data cumpărării.*”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, prin raportare la art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată, precum și celor ale art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul de lege criticat instituie o incapacitate temporară de înstrăinare a locuințelor ce au fost dobândite în temeiul Legii nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului. Astfel, potrivit art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995, chiriașii care au cumpărat apartamentele ce nu s-au restituit în natură foștilor proprietari sau moștenitorilor acestora, în condițiile art. 9 alin. 1 din același act normativ, nu le pot înstrăina timp de 10 ani de la data cumpărării.

În acest sens, prin Decizia nr. 1.288 din 8 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 17 noiembrie 2009, Curtea a constatat că textul de lege criticat stabilește această interdicție temporară de înstrăinare, iar nerespectarea acestei dispoziții legale imperative este sancționată de lege cu nulitatea absolută a actului de înstrăinare.

Totodată, prin Decizia nr. 131 din 20 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 14 martie 2007, și Decizia nr. 547 din 6 iulie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 725 din 24 august 2006, Curtea a reținut că interdicția temporară de înstrăinare are în vedere bunul (locuința) și reprezintă o limitare a unuia dintre atributele dreptului de proprietate, și anume dispoziția, în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. De altfel, conform art. 61 alin. (1) din Constituție, legiuitorul are dreptul de a institui o asemenea interdicție temporară de înstrăinare, finalitatea legii criticate fiind tocmai aceea de a restricționa eventualele operații speculative cu asemenea imobile achiziționate în condiții speciale, avantajoase pentru dobânditori.

Întrucât nu au fost aduse elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale, soluția pronunțată în deciziile anterior menționate, precum și considerentele ce au stat la baza acestora își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. 8 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, excepție ridicată de Ion-Daniel Răuță și Marinela-Carmen Minea în Dosarul nr. 7.709/302/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.520

din 18 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, precum și a celor ale art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coda Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 39.773/299/2009 al Judecătoriei Sectorului 1 București, precum și a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de instanță, din oficiu.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 39.773/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coda Construct” — S.R.L. din București, precum și cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de instanță, din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, autorul arată că acestea sunt neconstituționale, întrucât, prin procedura specială pe care o instituie, se exclude posibilitatea administrării de probe pentru dovedirea drepturilor părților, defavorizându-se debitorul de bună-credință.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată este neîntemeiată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța susține că, prin simpla formulare a unei excepții de neconstituționalitate, părțile pot obține amânarea judecării cauzei pentru o perioadă lungă de timp, fără ca judecătorul să aibă posibilitatea reală de a decide asupra necesității suspendării cauzei, astfel încât dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, precum și dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 au fost abrogate expres prin art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1): *„(1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însoțit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;*

— Art. 6: *„(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.*

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile. Judecătorul va putea stabili alt termen potrivit înțelegerii părților.

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 10 alin. (2): *„(2) Prin contestația la executare debitorul poate invoca apărări de fond împotriva titlului executoriu, cu excepția cazului în care a formulat, potrivit art. 8, cerere în anulare împotriva ordonanței de admitere a cererii creditorului.”;*

— Art. 111: *„(1) Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.*

(2) Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) referitoare la accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 alin. (1) referitor la dreptul de proprietate privată, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 126 referitor la instanțele judecătorești și art. 129 privind folosirea căilor de atac. De asemenea, sunt invocate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

1. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, Curtea reține că s-a pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a criticii de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Decizia nr. 139 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, și Decizia nr. 470 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2004, Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

2. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea constată că acestea au fost abrogate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 177/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a Codului de procedură civilă și a Codului de procedură penală al României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 4 octombrie 2010.

Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, *„Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare [...]”*. Având în vedere aceste dispoziții legale, precum și jurisprudența sa constantă în astfel de situații, Curtea urmează să respingă ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1), art. 6, art. 10 alin. (2) și art. 111 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Coda Construct” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 39.773/299/2009 al Judecătoriai Sectorului 1 București.

2. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată, din oficiu, de Judecătoria Sectorului 1 București în același dosar.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.524

din 18 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 1 și alin. 2
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de B.R.D. Groupe Société Générale — S.A. prin Sucursala Bacău în Dosarul nr. 4.290/180/2006 al Judecătoriai Bacău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.290/180/2006, **Judecătoria Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de B.R.D. Groupe Société Générale — S.A. prin Sucursala Bacău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. b) și art. 136 alin. (5). În esență, autoarea excepției arată că instituțiile bancare nu pot avea calitatea de terț poprit, deoarece conturile bancare deținute de către debitor nu pot fi încadrate în categoria debitelor pe care instituția bancară le-ar datora acestuia.

Judecătoria Bacău arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 457 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

„În cazul debitorului titular de conturi bancare, poprirea se înființează potrivit art. 453. [...]”

La data sesizării băncii, sumele existente, precum și cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanței. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării executării silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții sunt invocate prevederile constituționale ale art. 135 — Economia și art. 136 — Proprietatea. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textul criticat reglementează poprirea ca formă de executare silită mobilă, în condițiile în care terțul poprit este reprezentat de o instituție bancară. Este evident faptul că această modalitate de recuperare a creanțelor în cazul în care a fost dispusă asupra conturilor bancare ale debitorului poprit prezintă unele particularități, fără însă a putea fi constatată o încălcare a prevederilor din Legea fundamentală invocate de către autoarea excepției. Un element specific al popririi este reprezentat, potrivit art. 452 din Codul de procedură civilă, și de faptul că această procedură presupune participarea a 3 părți: creditorul, debitorul poprit și terțul poprit, între aceste subiecte de drept stabilindu-se tot atâtea raporturi juridice. În ceea ce privește calitatea de terț poprit a instituției bancare, din

perspectiva raporturilor juridice ce se stabilesc între creditor, debitorul poprit și terțul poprit, se constată că înființarea popririi este precedată de existența unor raporturi juridice de creanță ce se stabilesc, pe de o parte, între creditorul urmărit și debitorul urmărit și, pe de altă parte, între debitorul poprit și terțul poprit. Din această perspectivă, chiar dacă se poate afirma că între debitorul urmărit și terțul poprit (instituție bancară) nu există creanțe ce intră sub incidența dispozițiilor referitoare la executarea silită, ci doar creanțe rezultate din convenția părților referitoare la depozitele bănești, păstrate ca atare de către instituția bancară, nu se poate susține că sumele de bani păstrate de aceasta din urmă nu pot face obiectul unei executări silite în cadrul urmăririi silite a debitorului poprit. În acest caz debitorul poprit are și calitatea de creditor al instituției bancare, ceea ce justifică pe deplin calitatea procesuală de terț poprit a instituției bancare.

De asemenea, Curtea constată că prin Decizia nr. 9 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 4 februarie 2005, a statuat că din interpretarea dispozițiilor art. 457 alin. 2 din Codul de procedură civilă rezultă că în cazul debitorului titular de conturi bancare, la cererea creditorului, poprirea se înființează asupra sumelor existente și viitoare, acestea fiind indisponibilizate numai în limita necesară realizării creanței. Prin această măsură este anihilată reaua-credință a debitorului care refuză să execute voluntar o obligație certă, lichidă și exigibilă ce constituie titlu executoriu.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 457 alin. 1 și alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de B.R.D. Groupe Société Générale — S.A. prin Sucursala Bacău în Dosarul nr. 4.290/180/2006 al Judecătoriei Bacău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.549

din 25 noiembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 pct. 9
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Căbulea în Dosarul nr. 5.034/107/2008 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului nr. 4.102D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 4.103D/2010—4.123D/2010, nr. 4.125D/2010—4.130D/2010,

nr. 4.148D/2010—4.156D/2010 și nr. 4.438D—4.444D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Elidia Bondea, Teodor Paven, Mircea Vasile Buta, Bebe Adrian Negru, Ioan Teodorin Turc, Maria Moises, Ion Marian, Liviu Gheorghe Cioca, Remus Boncuț, Maria Bota, Ilarian Cărămidă, Vasile Filip, Maria Cîndescu, Ana Comcea, Mariana Dregheciu, Rodica Borșa, Vladimir Tecșa, Veronica Popa, Visalon Istrate, Ștefan Ispas, Vasile Mircea Buta, Liviu Gheorghe Cioca, Otilia Avram, Angela Rotaru, Cornel Bota, Simion Romoșan, Gheorghe Lațiu, Veronica Popa, Marin Barna, Dumitru Sârb, Ioan Russet Sfârlează, Dumitru Sîrb, Claudia Nicoleta Bălșan, Ion Marian, Simion Dadu, Hans Dieter Weiner, Ana Victoria Comșa, Venera Maria Iancu, Ioan Bișboacă, Mircea Vasile Buta, Ioan Căbulea, Virgil Mircea Rapcea și Ana Damian.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Având în vedere obiectul excepției de neconstituționalitate în dosarele mai sus menționate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 4.103D/2010—4.123D/2010, nr. 4.125D/2010—4.130D/2010, nr. 4.148D/2010—4.156D/2010 și nr. 4.438D—4.444D/2010 la Dosarul nr. 4.102D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 4.103D/2010—4.123D/2010, nr. 4.125D/2010—4.130D/2010, nr. 4.148D/2010—4.156D/2010 și nr. 4.438D—4.444D/2010 la Dosarul nr. 4.102D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 23, 30 septembrie și 21 octombrie 2010, pronunțate în dosarele nr. 5.034/107/2008, nr. 5.007/107/2008, nr. 5.586/107/2008, nr. 3.320/107/2008, nr. 5.101/107/2008, nr. 5.049/107/2008, nr. 5.218/107/2008, nr. 5.174/107/2008, nr. 5.289/107/2008, nr. 3.366/107/2008, nr. 3.403/107/2008, nr. 3.381/107/2008, nr. 3.329/107/2008, nr. 3.350/107/2008, nr. 3.338/107/2008, nr. 3.339/107/2008, nr. 3.385/107/2008, nr. 4.983/107/2008, nr. 3.377/107/2008, nr. 4.401/107/2008, nr. 5.004/107/2008, nr. 5.090/107/2008, nr. 5.016/107/2008, nr. 5.003/107/2008, nr. 7.195/107/2008, nr. 5.028/107/2008, nr. 4.999/107/2008, nr. 6.289/107/2008, nr. 5.256/107/2008, nr. 5.284/107/2008, nr. 3.358/107/2008, nr. 5.085/107/2008, nr. 4.984/107/2008, nr. 5.027/107/2008, nr. 5.046/107/2008, nr. 6.282/107/2008, nr. 3.347/107/2008, nr. 5.286/107/2008, nr. 5.575/107/2008, nr. 5.015/107/2008, nr. 5.277/107/2008, nr. 3.321/107/2008, nr. 5.038/107/2008 și nr. 3.393/107/2008, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Ioan Căbulea, Elidia Bondea, Teodor Paven, Mircea Vasile Buta, Bebe Adrian Negru, Ioan Teodorin Turc, Maria Moises, Ion Marian, Liviu Gheorghe Cioca, Remus Boncuț, Maria Bota, Ilarian Cărămidă, Vasile Filip, Maria Cîndescu, Ana Comcea, Mariana Dregheciu, Rodica Borșa, Vladimir Tecșa, Veronica Popa, Visalon Istrate, Ștefan Ispas, Vasile Mircea Buta, Liviu Gheorghe Cioca, Otilia Avram, Angela Rotaru, Cornel Bota, Simion Romoșan, Gheorghe Lațiu, Veronica Popa, Marin Barna, Dumitru Sârb, Ioan Russet Sfârlează, Dumitru Sîrb, Claudia Nicoleta Bălșan, Ion Marian, Simion Dadu, Hans Dieter Weiner, Ana Victoria Comșa, Venera Maria Iancu, Ioan Bișboacă, Mircea Vasile Buta, Ioan Căbulea,

Virgil Mircea Rapcea și Ana Damian în dosare având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prin textul de lege criticat se creează o diferență între cei ale căror litigii au deschisă și calea de atac a apelului și cei pentru ale căror litigii este reglementată doar calea de atac a recursului. Totodată, prin aplicarea acestor dispoziții se ajunge la o prelungire nejustificată a procesului.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii instanței de judecată, îl constituie dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă: *„Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate: [...]*

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor criticate, prin raportare la critici similare, constatând că sunt constituționale. Astfel, prin Decizia nr. 65 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 14 februarie 2008, Curtea a constatat că dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, care constituie temeiul de drept al controlului judiciar exercitat pe calea recursului, nu relevă niciun fine de neconstituționalitate.

Curtea a statuat că acestea reprezintă norme de procedură ce au fost adoptate de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale consacrate prin art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea observă că în cadrul procedurii de judecată aplicabile litigiilor de muncă recursul are un caracter devolutiv, fiind incidente dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă, atât sub aspectul legalității, cât și acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a prevăzut caracterul devolutiv al recursului în această materie întrucât hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță nu sunt supuse apelului ca o cale devolutivă de atac.

În consecință, Curtea constată că această specificitate a caracterul devolutiv al recursului, fără a fi încălcate prevederile procedurii de judecată aplicabile litigiilor de muncă justifică art. 16 din Constituție.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Căbulea, Elidia Bonda, Teodor Paven, Mircea Vasile Buta, Bebe Adrian Negru, Ioan Teodorin Turc, Maria Moises, Ion Marian, Liviu Gheorghe Cioca, Remus Boncuț, Maria Bota, Ilarian Cărmămidă, Vasile Filip, Maria Cîndescu, Ana Comcea, Mariana Dreghiciu, Rodica Borșa, Vladimir Tecșa, Veronica Popa, Visalon Istrate, Ștefan Ispas, Vasile Mircea Buta, Liviu Gheorghe Cioca, Otilia Avram, Angela Rotaru, Cornel Bota, Simion Romoșan, Gheorghe Lațiu, Veronica Popa, Marin Barna, Dumitru Sârb, Ioan Russet Sfârlează, Dumitru Sîrb, Claudia Nicoleta Bălșan, Ion Marian, Simion Dadu, Hans Dieter Weiner, Ana Victoria Comșa, Venera Maria Iancu, Ioan Bișboacă, Mircea Vasile Buta, Ioan Căbulea, Virgil Mircea Rapcea și Ana Damian în dosarele nr. 5.034/107/2008, nr. 5.007/107/2008, nr. 5.586/107/2008, nr. 3.320/107/2008, nr. 5.101/107/2008, nr. 5.049/107/2008, nr. 5.218/107/2008, nr. 5.174/107/2008, nr. 5.289/107/2008, nr. 3.366/107/2008, nr. 3.403/107/2008, nr. 3.381/107/2008, nr. 3.329/107/2008, nr. 3.350/107/2008, nr. 3.338/107/2008, nr. 3.339/107/2008, nr. 3.385/107/2008, nr. 4.983/107/2008, nr. 3.377/107/2008, nr. 4.401/107/2008, nr. 5.004/107/2008, nr. 5.090/107/2008, nr. 5.016/107/2008, nr. 5.003/107/2008, nr. 7.195/107/2008, nr. 5.028/107/2008, nr. 4.999/107/2008, nr. 6.289/107/2008, nr. 5.256/107/2008, nr. 5.284/107/2008, nr. 3.358/107/2008, nr. 5.085/107/2008, nr. 4.984/107/2008, nr. 5.027/107/2008, nr. 5.046/107/2008, nr. 6.282/107/2008, nr. 3.347/107/2008, nr. 5.286/107/2008, nr. 5.575/107/2008, nr. 5.015/107/2008, nr. 5.277/107/2008, nr. 3.321/107/2008, nr. 5.038/107/2008 și nr. 3.393/107/2008 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.600

din 9 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 alin. (1) lit. e)
din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Fundația MAN din Oradea în Dosarul nr. 10.501/271/2008 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.851D/2010, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 1.540D/2010, excepție ridicată de Societatea Comercială „Salcîm Procom” — S.R.L. din Tăuteu, județul Bihor, în Dosarul

nr. 768/255/2009 al Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.851D/2010 la Dosarul nr. 1.540D/2010.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.851D/2010 la Dosarul nr. 1.540D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât aspectele invocate de autorii excepției reprezintă chestiuni de individualizare a cuantumului sancțiunii aplicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 aprilie 2010, precum și prin Decizia nr. 566/R/CA/2010 din 21 iunie 2010, pronunțate în dosarele

nr. 10.501/271/2008 și nr. 768/255/2009, **Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Fundația MAN din Oradea și de Societatea Comercială „Salcîm Prodcum” — S.R.L. din Tăuteu, județul Bihor, în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că modalitatea de individualizare a sancțiunii în materie contravențională este mult mai dezavantajoasă pentru contravenient decât individualizarea pedepsei în materie penală. Mai exact, se susține că în materie penală se aplică „regula cumulului juridic”, pe când în materie contravențională se aplică „regula cumulului aritmetic”. Totodată, se apreciază că statul a reglementat, prin prisma sancțiunii prevăzute de textul legal criticat, în mod discriminatoriu raporturile de muncă.

Tribunalul Bihor — Secția comercială și contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

„(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte: [...]*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Fundația MAN din Oradea și de Societatea Comercială „Salcîm Prodcum” — S.R.L. din Tăuteu, județul Bihor în dosarele nr. 10.501/271/2008 și nr. 768/255/2009 ale Tribunalului Bihor — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

e) *primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 3.000 lei la 4.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei.*”

Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind dreptul la muncă și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia pornește de la o premisă falsă, respectiv de la o paralelă între textul de lege criticat și individualizarea pedepsei în caz de pluralitate de infracțiuni, de unde și trage concluzia că modalitatea de individualizare a sancțiunii este mult mai aspră în materie contravențională decât în cea penală. Însă art. 276 alin. (1) lit. e) din Codul muncii nu reglementează mai multe contravenții, ci o contravenție unică, respectiv „primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă”. Modalitatea de individualizare a sancțiunii va ține însă cont de situația concretă existentă, respectiv de numărul persoanelor primite la muncă fără încheierea unui contract individual de muncă. Prin urmare, gravitatea contravenției săvârșite depinde de numărul de persoane care lucrează fără forme legale, de unde rezultă și regimul sancționatoriu mai aspru ce urmează a fi aplicat. De aceea, modalitatea de individualizare a sancțiunii trebuie să fie realizată în funcție de acest criteriu obiectiv, fără a se depăși maximumul general în materia sancțiunilor contravenționale — 100.000 RON [a se vedea art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor].

În aceste condiții, Curtea reține că nu există o pluralitate de contravenții, de unde ar rezulta un eventual „concurș” între acestea, împrejurare ce ar face aplicabile prevederile art. 10 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, la care face referire autorul excepției. Rezultă că elementele de comparație din raționamentul autorului criticilor nu sunt similare, astfel încât nici tratamentul juridic aplicabil nu poate fi similar.

Astfel, Curtea constată că textul legal criticat nu este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție, aplicându-se în mod identic tuturor subiectelor de drept aflate în ipoteza normei legale, și, în niciun caz, nu îngrădește dreptul la muncă, ci, din contră, obligă părțile la încheierea unui contract individual de muncă pentru a-și reglementa și cunoaște drepturile și obligațiile, precum și întinderea acestora. În aceste condiții, neexistând nicio încălcare a unui drept fundamental, art. 53 din Constituție nu își găsește incidența în prezenta cauză.

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.604

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Nicolae Bîrsan în Dosarul nr. 4.752/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care arată că măsura legală criticată este neconstituțională, întrucât se aplică și asistenților personali ai persoanelor cu handicap. Or, aceștia trebuie să îngrijească permanent persoana cu handicap, astfel încât nu li se pot aplica dispozițiile legale care prevăd acordarea unor zile libere fără plată. Mai arată că a formulat o acțiune în justiție imediat ce a constatat că remunerația primită a fost diminuată corespunzător zilelor libere fără plată acordate, astfel încât nu i se poate opune faptul că, între timp, măsura legală criticată nu mai este în vigoare. În consecință, solicită admiterea excepției formulate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât textul legal criticat nu mai este în vigoare, fiind un act cu aplicabilitate limitată în timp.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.752/103/2009, **Tribunalul Neamț — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional**, excepție ridicată de Nicolae Bîrsan într-o cauză având ca obiect obligarea primarului municipiului Piatra-Neamț la restituirea sumelor de bani reținute potrivit prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că textul criticat este neconstituțional în măsura în care se aplică asistenților maternali care au în îngrijire persoane cu grad de handicap grav. Se susține că reducerea veniturilor acestora cu 15,5% încalcă prevederile Cartei sociale europene revizuite.

Tribunalul Neamț — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată. În esență, se susține că textul legal în cauză creează o dublă discriminare, și anume, pe de o parte, între persoanele care suferă de o anumită afecțiune, încadrate în gradul de handicap grav, pentru care se impune acordarea de asistență continuă, și persoanele sănătoase, a căror siguranță nu este în niciun fel afectată, iar pe de altă parte, între personalul bugetar și cel din mediul privat.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, întrucât textul criticat nu mai este în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 10 din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, Curtea constată că autorul excepției critică numai prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009, text asupra căruia, potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează să se pronunțe. Astfel, dispozițiile legale criticate au următorul cuprins:

„(1) În vederea încadrării în constrângerile bugetare determinate de situația de criză economică, în perioada octombrie—decembrie 2009, conducătorii autorităților și instituțiilor publice, indiferent de modul de finanțare, au obligația de a diminua cheltuielile de personal, în medie cu 15,5% lunar, prin aplicarea uneia dintre următoarele măsuri:

a) să acorde personalului propriu, indiferent de statutul acestuia, zile libere fără plată pentru o perioadă de până la 10 zile lucrătoare;

b) să reducă programul de lucru;

c) să dispună o măsură ce combină alternativele prevăzute la lit. a) și b);

d) altă măsură cu efect echivalent.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile Cartei sociale europene revizuite, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 193 din 4 mai 1999.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au avut o aplicabilitate limitată în timp, respectiv până la data de 31 decembrie 2010,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, excepție ridicată de Nicolae Bîrsan în Dosarul nr. 4.752/103/2009 al Tribunalului Neamț — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.606

din 9 decembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tepromex” — S.R.L. Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 2.392/288/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând, în esență, că dispoziția legală criticată, prevăzând obligația încheierii contractului individual de muncă în formă scrisă, previne comportamentul abuziv al angajatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.392/288/2009, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tepromex” — S.R.L. Râmnicu Vâlcea într-o cauză având ca obiect recursul formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă ca neîntemeiată plângerea introdusă împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a

contravenției prevăzute de art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că încheierea unui contract individual de muncă înainte de începerea raporturilor de muncă nu are nicio relevanță din perspectiva faptului că, după încheierea acestuia, fie angajatul nu se mai prezintă la muncă, fie angajatorul alege să nu îl mai primească la muncă. Totodată, textul art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii sancționează în mod nejustificat de aspru o ipoteză dificil de probat, și anume neîncheierea contractului individual de muncă în condițiile în care „negativul nu poate fi probat”. Un astfel de text legal dă naștere la abuzuri și interpretări în constatare.

Tribunalul Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „*Contractul individual de muncă se încheie în baza consimțământului părților, în formă scrisă, în limba română. Obligația de încheiere a contractului individual de muncă în formă scrisă revine angajatorului. Angajatorul persoană juridică, persoana fizică autorizată să desfășoare o activitate independentă, precum și asociația familială au obligația de a încheia, în formă scrisă, contractul individual de muncă anterior începerii raporturilor de muncă.*”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și art. 276 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tepromex” — S.R.L. Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 2.392/288/2009 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 276 alin. (1) lit. e): „(1) *Constituie contravenție și se sancționează astfel următoarele fapte:*

[...]

e) *primirea la muncă a persoanelor fără încheierea unui contract individual de muncă, potrivit art. 16 alin. (1), cu amendă de la 3.000 lei la 4.000 lei pentru fiecare persoană identificată, fără a depăși valoarea cumulată de 100.000 lei.*”

Autorul excepției susține, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă și ale art. 135 alin. (2) lit. a) ce instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prevederile legale criticate au mai format obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici identice de neconstituționalitate. Spre exemplu, prin Decizia nr. 1.109 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 9 octombrie 2009, Curtea a statuat că, „întrucât contractul individual de muncă reprezintă cea mai concludentă dovadă a ceea ce au convenit părțile, documentul pe baza căruia se poate verifica în ce măsură și-a îndeplinit obligațiile oricare dintre părți, ce drepturi poate revendica și ce răspunderi are, chiar și în cadrul soluționării unor eventuale litigii, încheierea lui, chiar înainte de începerea raportului de muncă și în formă scrisă, este în interesul ambelor părți.

Răspunderea pentru încheierea contractului individual de muncă revine, în mod firesc, angajatorului. Existența contractului previne comportamentul abuziv al angajatorului, dar și atitudinea incorectă a salariatului în îndeplinirea sarcinilor pentru care s-a angajat. Încadrarea în muncă doar cu forme legale, pe baza unor contracte individuale de muncă, asigură și cunoașterea și exercitarea obligațiilor legale ce le revin celor care folosesc forța de muncă salariată.

Prevederea obligației încheierii contractului individual de muncă, în formă scrisă, precum și sancționarea neîndeplinirii acestei obligații legale nu îngrădesc în niciun fel exercițiul dreptului la muncă și, cu atât mai puțin, libertatea comerțului”.

Totodată, Curtea a reținut că „în ceea ce privește comerțul cu forța de muncă (forța de muncă în calitate de capital), fără a împiedica în niciun fel libertatea comerțului, acesta trebuie strict reglementat, mai ales prin prisma drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor stabilite ca atare prin titlul II cap. II din Constituție”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.607

din 9 decembrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 teza întâi
din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 și ale art. 269 alin. 1 teza întâi
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător
Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Marieta Safta — prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 teza întâi din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 și ale art. 269 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție invocată de Virgil Pleșca în Dosarul nr. 23.183/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției mandatarul acestuia, Laurențiu Pleșca, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției de neconstituționalitate, de renunțare la judecarea acesteia.

Având cuvântul, reprezentantul autorului excepției solicită repunerea pe rol a dosarului cauzei, în prezent suspendat.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se poate renunța la soluționarea excepției de neconstituționalitate odată ce aceasta a fost invocată și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 97 Rs din 29 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 23.183/245/2008, **Tribunalul Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 teza întâi din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 și ale art. 269 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Virgil Pleșca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale deoarece, prin posibilitatea executării actelor notariale fără controlul instanței, se încalcă separația puterilor în stat și liberul acces la justiție. În opinia autorului excepției, caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil atât în faza judecătii, cât și a executării silite, cea mai importantă dintre aceste garanții fiind „dreptul la un tribunal” în sensul art. 21 din Constituție și al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Iași — Secția civilă apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, arătând că prin reglementările criticate nu s-a adus atingere dreptului la un tribunal sau accesului liber la justiție, ci s-a asigurat un climat de ordine,

indispensabil exercitării în condiții optime a drepturilor constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției se constată că acesta îl constituie, cât privește normele din Codul de procedură civilă criticate, numai dispozițiile tezei întâi a art. 269 alin. 1. Prin urmare, potrivit jurisprudenței sale în materie, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art. 66 teza întâi din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 16 mai 1995, și ale art. 269 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 66 teza întâi din Legea nr. 36/1995: *„Actul autenticat de notarul public care constată o creanță certă și lichidă are putere de titlu executoriu la data exigibilității acesteia.”;*

— Art. 269 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă: *„Hotărârile judecătorești vor fi învestite cu formula executorie, dacă legea nu prevede altfel.”*

În opinia autorului excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind separația puterilor în stat, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată mai întâi că nu poate fi primită cererea de renunțare formulată de autorul acesteia, având în vedere dispozițiile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora *„Curtea Constituțională, legal sesizată, procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului (...)”*. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o și nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea acesteia de către partea care a ridicat-o.

În ceea ce privește criticile formulate în susținerea excepției, Curtea constată că asupra constituționalității art. 66 din Legea

nr. 36/1995 s-a mai pronunțat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 1.040 din 13 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 4 decembrie 2007, reținând următoarele: „Calificarea actelor notariale care constată o creanță certă, lichidă și exigibilă ca fiind titluri executorii a fost determinată de necesitatea valorificării cu celeritate a respectivei creanțe, fără a afecta în acest mod vreun drept fundamental al părților. O asemenea concluzie este impusă de împrejurarea că autentificarea oricărui înscris de către notarul public dă expresie, într-o formă specifică, acordului de voință al părților, așa cum rezultă din chiar încheierea de autentificare, care atestă prezența acestora în fața notarului, identificarea lor, precum și luarea consimțământului fiecăreia, după ce i s-a adus la cunoștință conținutul înscrisului. În măsura în care actul autentificat este pus în executare silită, potrivit art. 399 alin. 1 și 3 din Codul de procedură civilă, acesta poate face obiectul unei contestații la executare, prilej cu care, dat fiind

că executarea se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, contestatorul are posibilitatea de a invoca inclusiv apărări de fond.”

Cele statuate de Curte prin decizia menționată sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Tot astfel, asupra dispozițiilor art. 269 din Codul de procedură civilă — raportate la principiul separației puterilor în stat, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 471 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 22 iunie 2007, respingând excepția de neconstituționalitate invocată. De altfel, în prezenta cauză, autorul excepției nu a formulat critici distincte cu privire la acest text de lege, invocarea sa fiind numai în scopul de a susține raționamentul pe care își fundamentează argumentarea cu privire la neconstituționalitatea art. 66 teza întâi din Legea nr. 36/1995.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 66 teza întâi din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, precum și ale art. 269 alin. 1 teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Virgil Pleșca în Dosarul nr. 23.183/245/2008 al Tribunalului Iași — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 decembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

